

Sygn. akt I C 52/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Kamila Nowicka-Homik

Protokolant: Alicja Bińczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2016r. w Kamieniu Pomorskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. B.**

przeciwko (...) **S.A. V. (...)** z siedzibą w **W.**

o zapłatę

O R Z E K A

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. B. tytułem zadośćuczynienia kwotę 35.000,00 zł (trzydziestu pięciu tysięcy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 25.000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych od dnia 27.01.2014r. do dnia zapłaty

- od kwoty 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych od dnia 29.01.2016r. do dnia zapłaty

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. B. tytułem odszkodowania kwotę 400 zł (czterystu złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25.08.2014r. do dnia zapłaty

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. B. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 3682,36 złotych (trzech tysięcy sześciuset osiemdziesięciu dwóch złotych 36/100 groszy)

V. tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwotę 1210,06 złotych (jednego tysiąca dwustu dziesięciu złotych 06 /100 groszy)

VI. tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim od powódki D. B. kwotę 556,45 złotych (pięciuset pięćdziesięciu sześciu złotych 45/100 groszy)

Sędzia

I C 52/15

UZASADNIENIE

D. B., reprezentowana przez radcę prawnego Ł. O., wniosła pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W. (dalej TU InterRisk), domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 25 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27.01.2014r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.120 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy osobie trzeciej w czynnościach dnia codziennego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanej do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania według norm przepisanych. W treści pozwu zawarto również wnioski o wydanie wyroku wstępnego z uwagi na występujący między stronami spór nie tylko co do wysokości roszczenia, ale także co do zasady odpowiedzialności pozwanej.

TU (...) reprezentowane przez radcę prawnego P. L., wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Prawomocnym wyrokiem wstępnym z dnia 06 marca 2015r. tut. Sąd uznał roszczenie D. B. przeciwko (...) S.A. V. (...) z/s w W. o zapłatę zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z dnia 08 stycznia 2013r. za usprawiedliwione co do zasady.

W toku postępowania pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo, żądając kwoty 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, wnosząc o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa tej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 25.000 zł od dnia 27.01.2014r. do dnia zapłaty oraz liczonymi od kwoty 25.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty. Pełnomocnik powódki wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1.680 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy osobie trzeciej w czynnościach dnia codziennego wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu.

W odpowiedzi na rozszerzenie powództwa, TU (...) reprezentowane przez radcę prawnego P. L., wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 08 stycznia 2013r. po godzinie 09.00 D. B. szła chodnikiem przy ul. (...) w K. do banku. Będąc na chodniku przed bankiem na wysokości restauracji (...) pośliznęła się, straciła równowagę i upadła.

Prawomocnym wyrokiem wstępnym Sąd uznał, że Spółka (...) wskutek niedbalstwa (winy nieumyślnej) nie dopełniła ciężących na niej obowiązków w zakresie wykonania prac związanych z usuwaniem lodu oraz zabezpieczaniem chodnika przy ul. (...) w K., a to jej bezprawne zachowanie pozostawało w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem, któremu uległa powódka, doznając obrażeń ciała. Tym samym Sąd uznał, na Spółce (...) ciąży obowiązek zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę.

W następstwie zdarzenia z dnia 08 stycznia 2013r. D. B. doznała złamania trójkostkowego podudzia lewego będącego dość poważnym wieloodłamowym przeszstawowym złamaniem kości z przemieszczeniem i rozległym uszkodzeniem tkanek miękkich. Złamaniu uległy kość strzałkowa w części dalszej, kość piszczelowa w części dalszej z odłamaniem dwóch fragmentów- kostki przyśrodkowej i krawędzi tylnej. Było to złamanie wysoce niestabilne. Wskutek tych obrażeń powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 25 % wynikającego ze złamania kości podudzia z przemieszczeniem i powikłaniami i dużymi zmianami wtórnymi oraz uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3% wynikającego z uszkodzenia stopy pozostawiającego zmiany bliznowate.

Aktualnie u powódki występuje dość znaczne ograniczenie ruchomości zgięcia grzbietowego i podeszwowego stopy lewej z obrzękiem i zasinieniem stopy lewej oraz blizny operacyjne w okolicy kostki przyśrodkowej oraz poniżej pięty lewej i po stronie podudzia lewego oraz zaniki mięśniowe podudzia lewego.

Powódka wymaga dalszej rehabilitacji i usprawniania. Z czasem funkcja kończyny będzie się wyłącznie pogarszać.

dowód: - opinia biegłych k. 198-209

- dokumentacja medyczna k.28-46

Po wypadku powódka przez okres 10 dni była hospitalizowana, a następnie do końca czerwca 2013r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. W okresach: od 21.03.2013r. do 10.04.2013r., od 22.04.2013r. do 12.05.2013r. i od 16.05.2013r. do 29.05.2013r. D. B. przebywała na leczeniu ambulatoryjnym. Do dnia dzisiejszego powódka odczuwa ból w nodze, szczególnie przy zmianie pogody, nadal jest poddawana rehabilitacji. W chwili wypadku, powódka miała dwoje małoletnich dzieci. Nie była w stanie zająć się dziećmi i domem przez okres 8 tygodni. Płaciła opiekunce dziecka dodatkowo 200 złotych miesięcznie, aby ta pomagała jej w wykonywaniu podstawowych czynności domowych. Aktualnie powódka ma 43 lata (w chwili wypadku miała lat 40), mieszka wraz z dziećmi i konkubentem w domu jednorodzinnym stanowiącym własność konkubenta, a jej jedynym źródłem dochodów jest wynagrodzenie za pracę w wysokości 1 900 zł miesięcznie.

dowód: -zeznania powódki k. 160

- opinia biegłych k. 198-209

-dokumentacja medyczna k.39-46

Orzeczeniem z dnia 12.08.2013r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy.

dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k.47-48

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo wniesione przez D. B. okazało się częściowo uzasadnione.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny oraz kwestię usprawiedliwionego co do zasady roszczenia D. B. przeciwko TU InterRisk z tytułu zadośćuczynienia Sąd ustalił w prawomocnym wyroku wstępnym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki D. B. w zakresie skutków wywołanych obrażeniami ciała, w tym leczenia, doznanej krzywdy oraz ograniczeń w funkcjonowaniu w życiu codziennym. Zeznania w opisanym wyżej zakresie były spójne, logiczne, konsekwentne, nadto korespondowały z opinią biegłych. Sąd dał też wiarę zeznaniom powódki w zakresie kosztu pomocy osoby trzeciej w czynnościach dnia codziennego. Choć powódka podała, że przez okres 6 miesięcy dopłacała opiekunce dziecka dodatkowe pieniądze tytułem pomocy w czynnościach dnia codziennego, to sąd uznał- za opinią biegłych- że powódka wymagała takiej pomocy osób trzecich przez 8 tygodni.

Sąd dał wiarę wszystkim dowodom z dokumentów albowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę opinii biegłych, nie dzieląc zastrzeżeń zgłoszonych do opinii przez stronę pozwaną. Rozbieżność pomiędzy procentowym uszczerbkiem na zdrowiu stwierdzonym u poszkodowanej przez lekarza orzecznika ZUS (15%) a procentowym uszczerbkiem na zdrowiu stwierdzonym przez biegłych (28%) nie nasuwa w ocenie Sądu wątpliwości co do opinii. Przede wszystkim wskazać należy, że orzeczenie lekarza orzecznika pochodziło z 12.08.2013r., a więc wydane zostało po upływie ponad 7 miesięcy od dnia zdarzenia. Tymczasem opinia biegłych datowana na 21.09.2015r. uwzględniała proces leczenia oraz skutki zdrowotne u powódki w dalszym okresie. Jak to wynikało z tej opinii, D. B. wciąż wymagała rehabilitacji i usprawniania kończyny, zaś proces leczenia związany był z powikłaniami. Choć lekarz orzecznik zakwalifikował uszczerbek z tabeli nr 162b, zaś biegli z tabeli nr 158b i 169, to również ta okoliczność w ocenie Sądu nie nasunęła wątpliwości co do opinii biegłych. Wskazać należy w tym miejscu, że w tabeli nr 158b opisano złamanie kości podudzia - z dużymi wtórnymi zmianami lub ze skróceniem od 4 cm do 6 cm i wskazano procentowy uszczerbek na zdrowiu 15-25, zaś w tabeli nr 169 opisano: inne uszkodzenia stopy pozostawiające zmiany bliznowate i zniekształcające - w zależności od stopnia upośledzenia czynności i wskazano uszczerbek procentowy na zdrowiu 1-15. Natomiast w punkcie 162b opisano: ograniczenie ruchomości i zniekształcenia w stawach skokowych (w następstwie wykręcenia, zwichnięcia, złamania kości tworzących staw, zranień, ciał obcych, blizn itp.) - w zależności od ich stopnia i dolegliwości: ze zniekształceniem, upośledzeniem funkcji

ruchowej i statycznej stopy i wskazano procentowy uszczerbek na zdrowiu w granicach 15-25. Zatem z powyższego wynikało, że opisy obrażeń, choć kwalifikowane z różnych punktów, generalnie przystawały do siebie i niewątpliwie dotyczyły tego samego obrażenia stwierdzonego u powódki. Z powodów wyżej już wskazanych, zwłaszcza ze względu na to, że u poszkodowanej wystąpiły powikłania, zaś proces leczenia i rehabilitacji trwał i wciąż trwa, Sąd uznał opinię biegłych za wszech miar wiarygodną. Opinia ta bowiem dotyczyła aktualnego stanu zdrowia D. B. i związku tego aktualnego stanu zdrowia ze zdarzeniem z dnia 08.01.2013r.

Podstawę dla roszczeń powódki stanowi przepis art. 445 §1 kc, zgodnie z którym w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Artykułem poprzedzającym jest art. 444 §1 kc, w myśl którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, zaś na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Podstawę żądania zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim konsekwencja uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia w postaci krzywdy, czyli cierpienia fizycznego i psychicznego. Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym są ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia. Ponieważ celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych – dlatego zadośćuczynienie obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość. Przy tym należy pamiętać, że na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenie w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych. Przepisy kodeksu cywilnego nie wskazują jakichkolwiek kryteriów, jakie należałoby uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, gdyż kluczowy przepis art. 445 mówi jedynie o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”. Dlatego też przesłanki ustalenia wysokości zadośćuczynienia wypracowane zostały w orzecznictwie sądowym oraz w nauce. Po pierwsze, należy wskazać, że suma „odpowiednia” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. nie oznacza sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Nadto zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego. Po drugie, uznaje się, że subiektywny charakter krzywdy powoduje, że przydatność kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych przypadkach jest ograniczona. Jednakże ta przesłanka nie jest całkowicie pozbawiona znaczenia, pozwala bowiem ocenić, czy na tle innych podobnych przypadków zadośćuczynienie nie jest nadmiernie wygórowane. Dodatkowo jednolitość orzecznictwa sądowego w tym zakresie odpowiada poczuciu sprawiedliwości i równości wobec prawa, jednak postulat ten może być uznany za słuszny tylko wówczas, gdy da się pogodzić z zasadą indywidualizacji okoliczności określających rozmiar krzywdy w odniesieniu do konkretnej osoby poszkodowanego i pozwala uwzględnić przy orzekaniu specyfikę poszczególnych przypadków. Po trzecie, ustalając wysokość zadośćuczynienia, pamiętać należy, że ma ono mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W szczególności w dorobku judykatury wskazuje się, że kryteriami, na których powinno opierać się ustalenie wysokości zadośćuczynienia są:

- wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest np. kalectwo u młodej osoby),
- rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń,
- stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych,
- intensywność (natężenie, nasilenie) i czas trwania tych cierpień, ewentualnie stopień kalectwa,

- nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie); przyjęto, że wpływ na wysokość zadośćuczynienia ma okoliczność wielkiego zeszpecenia na skutek poparzenia i konsekwencje z tym związane w dziedzinie życia osobistego i społecznego w najszerszym tego słowa znaczeniu (wyrok SN z dnia 23 kwietnia 1969 r., I PR 23/69, niepubl.; wyrok SN z dnia 4 października 1967 r., II PR 338/67, LEX nr 13946),
- skutki uszczerbku w zdrowiu na przyszłość (np. niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy artystycznej, rozwijania swoich zainteresowań i pasji, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utrata kontaktów towarzyskich, utrata możliwości chodzenia do teatru, kina, wyjazdu na wycieczki),
- rodzaj dotychczas wykonywanej pracy przez poszkodowanego, który powoduje niemożność dalszego jej kontynuowania,
- szanse na przyszłość, związane np. z możliwością kontynuowania nauki, z wykonywaniem wyuczonego zawodu, życiem osobistym,
- poczucie nieprzydatności społecznej i bezradność życiowa powstałe na skutek zdarzenia, wywołującego obrażenia ciała,
- konieczność korzystania ze wsparcia innych, w tym najbliższych, przy prostych czynnościach życia codziennego – oraz szereg innych czynników podobnej natury do wyżej wskazanych (wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, LEX nr 369691; wyrok SN z dnia 8 października 2008 r., IV CSK 243/08, LEX nr 590267; wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul. PK 2008, nr 4, s. 7; wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183; wyrok SN z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, niepubl.; wyrok SN z dnia 29 września 2004 r., II CK 531/03, LEX nr 137577; wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718),
- pozbawienie możliwości osobistego wychowywania dzieci i zajmowania się gospodarstwem domowym (wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718),
- rodzaj i stopień winy sprawcy, w szczególności szczególnie wysokie natężenie tej winy – a nawet jej odczucia przez poszkodowanego (ewentualnie stopień winy poszkodowanego, który przyczynił się do szkody) – wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/2000, OSNC 2003, nr 4, poz. 56; wyrok SN z dnia 30 listopada 1999 r., I CKN 1145/99, niepubl.; wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718,
- aktualne warunki oraz stopa życiowa społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany – a najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (wyrok SN z dnia 29 maja 2008 r., II CSK 78/08, LEX nr 420389; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, OSP 2010, z. 5, poz. 47; wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul. PK 2008, nr 4, s. 7),
- konieczność przedstawiania przez sumę zadośćuczynienia odczuwalnej wartości ekonomicznej, przynoszącą poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne – nie będącej jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, co wynika z kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul. PK 2008, nr 4, s. 7; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725),
- fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania – jeżeli poszkodowany otrzymał z tego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (wyrok SN z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/69, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111),

- nadmierny wysiłek pracownika w celu osiągnięcia obecnych zarobków – jako jeden z elementów krzywdy, nieznanający wyrównania w rencie uzupełniającej (wyrok SN z dnia 15 grudnia 1965 r., II PR 280/65, OSNCP 1966, nr 10, poz. 168),
- zachowanie się i postawa osoby odpowiedzialnej za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym – bowiem obojętne zachowanie się tej osoby wobec wyrządzonej szkody może pogłębić u pokrzywdzonego poczucie (wyrok SN z dnia 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSNCP 1978, nr 11, poz. 210),
- wynikające z uszkodzenia ciała ograniczenie wydolności pracy i utrudnienia w jej wykonywaniu, a niestanowiące podstawy do przyznania renty inwalidzkiej czy uzupełniającej (wyrok SN z dnia 4 czerwca 1968 r., I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37),
- indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej, jeśli będą istotne na tle konkretnej sprawy (wyrok SN z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 756/97, niepubl.),
- utrata zdolności do pracy zarobkowej – jeśli łączy się z poczuciem krzywdy spowodowanej niemożnością wykonywania wybranego i wyuczonego zawodu (a nie sama utrata zarobków – gdyż ona znajduje rekompensatę w należnej na podstawie art. 444 § 2 k.c. rencie odszkodowawczej – por. wyrok SN z dnia 3 maja 1972 r., I CR 106/72, niepubl.), trwałość kalectwa, powodującego cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego (wyrok SN z dnia 3 maja 1972 r., I CR 106/72, niepubl.).

W niniejszej sprawie należało mieć na uwadze, że powódka doznała stałego i długotrwałego 28 % uszczerbku na zdrowiu. W zasadniczej mierze ten procentowo określony uszczerbek na zdrowiu decyduje o rozmiarach krzywdy doznanej przez powódkę, aczkolwiek Sąd nie traci również z pola widzenia długotrwałości procesu leczenia oraz uciążliwości skutków wypadku, polegającej na wciąż aktualnym odczuwaniu przez powódkę dolegliwości bólowych oraz wciąż trwającej potrzebie rehabilitacji i usprawniania kończyny. Sąd wziął także pod uwagę konieczność korzystania z pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych prac domowych przez okres 8 tygodni.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że adekwatną do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy kwotą zadośćuczynienia jest kwota 35 000 zł. Kwota ta stanowić będzie właściwe i pełne zadośćuczynienie za doznaną przez nią krzywdę, jednocześnie będąc dla powódki odczuwalną, a nie jedynie symboliczną wartością ekonomiczną. W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

W kwestii odsetek ustawowych należnych powódce od kwoty zasądzonego na jej rzecz zadośćuczynienia Sąd za zasadne uznał stanowisko strony powodowej i uznał w oparciu o przepis art. 455 i art. 481 §1 kc, że ustawowe odsetki od kwoty 25 000 złotych liczone winny być od upływu 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia szkody przez stronę pozwaną. Natomiast odsetki od kwoty 10 000 zł zgłoszonej tytułem rozszerzenia powództwa, od dnia doręczenia stronie pozwanej pisma żądającego rozszerzenia powództwa, a więc od 29 stycznia 2016r.

W kwestii odszkodowania z tytułu kosztów pomocy osób trzecich, wskazać należy, że w myśl art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Sąd w prawomocnym wyroku wstępnym ustalił stan faktyczny oraz uznał roszczenie o zadośćuczynienie za usprawiedliwione co do zasady, odnosząc się do kwestii związanych z art.415 kc. Powyższe rozważania uznać należy za aktualne również w kontekście badania zasadności roszczenia powódki co do odszkodowania z tytułu kosztów pomocy osób trzecich w codziennych czynnościach. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.06.2015r. VI ACa 1012/14, LEX nr 1814832 przepis art.444§1 kc pozwala uwzględnić niemal wszystkie negatywne konsekwencje zdrowotne pozostające w związku ze zdarzeniem wywołującym szkodę.

Tym samym Sąd uznał, że roszczenie powódki pozostawało w związku ze zdarzeniem wywołującym szkodę zaistniałym w dniu 08.01.2013r. Jednym ze skutków tego zdarzenia było ograniczenie poszkodowanej w funkcjonowaniu w życiu codziennym, które to ograniczenie spowodowało potrzebę korzystania z pomocy osoby trzeciej. Tą osobą trzecią była opiekunka dziecka, która za dodatkowe 200 złotych miesięcznie zajmowała się innymi, niż zlecone jej pierwotnie przed

wypadkiem, czynnościami codziennymi. Skoro według biegłych poszkodowana przez okres do 8 tygodni wymagała takiej pomocy osób trzecich, to Sąd przyjął za zasadne zasądzenie na rzecz powódki z tego tytułu kwoty 400 złotych.

O kosztach procesu, z uwagi na wynik postępowania, które powódka wygrała w 68,5%, orzeczono stosownie do przepisu art. 100 kpc, dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Powódka koszty procesu poniosła do kwoty 7039 zł, na co składają się: opłata od pozwu w wysokości 1306 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3600 zł oraz uiszczone przez nią zaliczki na koszty opinii biegłych w wysokości 2133 zł. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składają się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3600 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Łącznie suma kosztów procesu wynosi więc 10656 zł, a ponieważ powódka powinna je ponieść do wysokości 31,5% , tytułem zwrotu kosztów procesu na jej rzecz zasądzono kwotę 3682,36 zł.

Tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwotę 1210,06 złotych, zaś od powódki kwotę 556,45 złotych.